

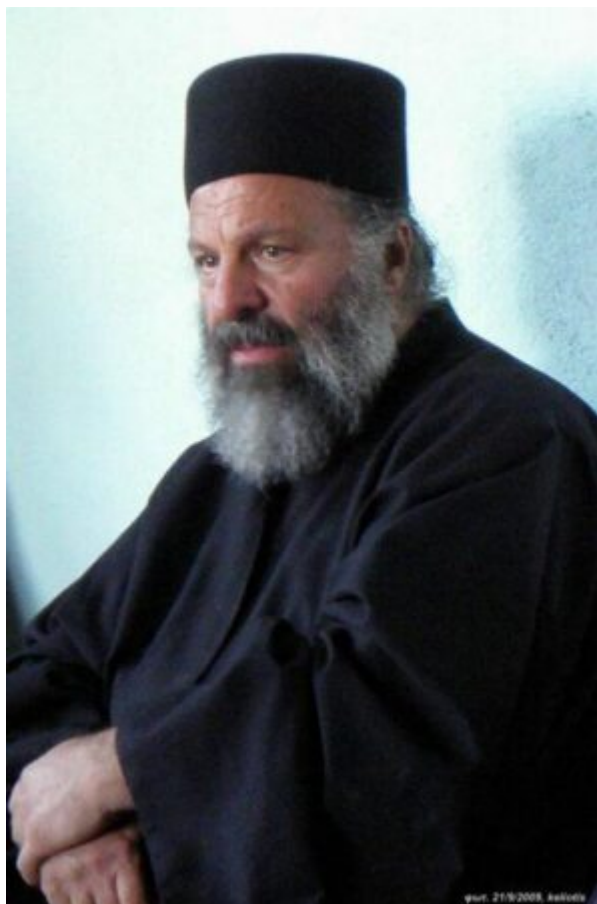
3 Ιανουαρίου 2023

Μητρ. Αρκαλοχωρίου Ανδρέας: Ιερομόναχος Αναστάσιος, Από το φως της Ρωμηοσύνης

Πολιτισμός / Άγιον Όρος / Πολιτισμός

Μητροπολίτης Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ.κ. Ανδρέας

Ιερομόναχος Αναστάσιος Καρεώτης.

Το κείμενο του Μητροπολίτη Αρκαλοχωρίου κ. Ανδρέα Νανάκη, Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης αναδημοσιεύεται με ευλογία του από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Αρκαλοχωρίου (<https://www.imakb.gr/>).

Ο παπα-Αναστάσης υποστασιοποιούσε την Αγιορειτική αυθεντικότητα, μέσα από τις πολύμορφες εκφάνσεις της στην Αγιορειτική Πολιτεία. Γνήσιος Αθωνίτης. Μακράν του δήθεν και του ντεμέκ. Ατόπιος, ανεπιτήδευτος, ειλικρινής, πραγματικός. Κατάσταση εκφραζόμενη στο ανυπόκριτο πρόσωπό του.

Καλόγερος Κουτλουμουσιανός, από το 1977 και κελιώτης Κουτλουμουσιανός, από το 1982. Ο Κουτλουμουσιανός έρωτας τον συνόδευσε έως εσχάτης γήινης αναπνοής. Η Παναγία η Φοβερά Προστασία, στο παρεκκλήσιο, στην Μονή της μετανοίας του, αναπαυμένη, χαριστάτη, όντως Φοβερά και Προστασία, τον συνόδευσε, την ημέρα του εορτασμού της Συνάξεώς Της, Δευτέρα 26 Δεκεμβρίου 2022, στην αγκαλιά του Χριστού. Τον συντρόφευσε στην άνοδό του στους ουρανούς. Τον βοήθησε στην εξοικείωση της ψυχής του με τον άορατο κόσμο του Θείου φωτός.

Δεύτερη γέννα είναι η είσοδος μας στον πνευματικό κόσμο των ψυχών. Στο ανέσπερο και αίδιον φως του Χριστού. Ο παπάς τώρα γεύεται, άρτι μέτοχος, την πνευματοφόρα ζωή του άλλου κόσμου. Τον έχουν καλοδεχτεί στον απαθή κόσμο της ουρανίου χάριτος «ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός», οι προσφιλέστατοι, προηγηθέντες στην άνω Ιερουσαλήμ: Δαβίδ ο Κουτλουμουσιανός, Ιωακείμ ο Βραχνιώτης, Επιφάνιος ο Μυλοποταμινός, Μωϋσής από τη Σκήτη, Σπυρίδων ο Μικραγιαννανίτης. Και βέβαια ο γερο-Ιερόθεος, που περίμενε την καθημερινή επίσκεψή του στο βιβλιοπωλείο.

Όλοι τους εμπειρότεροι του παπά στην «αλλοδαπή», κατά τη ρήση του γέρο-Ζήτου, προλέγοντας την εκεί μετάβασή του. Συναγάλλεται με τους άλλους Αγιορείτες Πατέρες, από τον μεταμορφωτικό κόσμο του Άθωνα, που τους αποθανάτισε στα κείμενά του ή τους ζωγράφισε στα εξαιρετικά έργα του, με λουλούδια, πουλιά, θάλασσες, μοναστήρια και εκκλησίες, ως ο Θεόφιλος των Καρυών και του Αγίου Όρους.

«Έγραψε και ιστόρησε με σαφήνεια και ιδιαίτερη χάρη και τέχνη την αγιορειτική

ζωή με εμπνεύσεις και με εικαστικές λύσεις μέσα από την ελληνική λαϊκή ζωγραφική και την εικονογραφία, ενώ όπου χρειαζόταν προχωρούσε καρδιακά παραδίδοντάς μας έτσι ένα έργο τελείως ποιητικό. Χάρμα οφθαλμών!» Στέλιος Κούκος, Ιερομόναχος Αναστάσιος, Πεμπουσία, 28-12-2022.

Με τα ίδια «υλικά» ο παπα-Αναστάσης απέδωσε τον σεβασμό και την αγάπη του στον κόσμο της μεγάλης πατρίδας από την οποία καταγόταν, την Κωνσταντινούπολη.

κέντρο της Μητροπόλεώς μας, αλλά και το Άγιο Γεώργιο των Ιωαννίνων, που με

Δούλευα χρόνια μέσα μου εκείνον τον

απέραντο, ωκεάνιο σεβασμό, που έτρεφε στον Γέροντά του. Στον Γέροντα Χριστόδουλο, τον Κουτλουμουσιανό. «Στον Γέροντα είπα να μου δώσει το Κουτλουμουσιανό κελί του Προδρόμου, του Διονυσίου εκ Φουρνά. Ο Γέροντας με οικονόμησε». Το πρόσωπο του παπα-Αναστάση φωτοβολούσε από ιλαρότητα και καλυπτόταν από σεβασμό, όταν ο Γέροντας Χριστόδουλος λειτουργούσε στην πανήγυρη του κελιού, αλλά και όταν επισκεπτόταν την τράπεζα της πανηγύρης. Με την παρουσία του αγαλλόταν.

Μη βλέπουμε τώρα το κελί του παπα-Αναστάση. Δούλεψε σκληρά, με προσωπική εργασία. Κόπο, μόχθο, ιδρώτα και μεράκι. Ήταν σχεδόν ερείπιο. Το κατέστησε

περικαλέστατο κελί και κέντρο της αγιορειτικής τέχνης και συγγραφής. Της πολιτιστικής και πνευματικής δυναμικής των Καρυών. Με ποικίλους οίστρους: στην καρυώτικη ψαλτική, τον διάκο Διονύση του Φιρφιρή, στις εκδόσεις τον γερο-Ιερόθεο, με τον «Πανσέληνο» και τον γερο-Μωϋσή με το «Πρωτάτο». Και από τους εν γη, τον γέρο- Ιουστίνο με τις φωτογραφίες.

Ο «Κωνσταντινουπολίτης εις την καταγωγή» παπα-Αναστάσης, συνυπήρχε με το οικουμενικό μεγαλείο, το ατελεύτητο αυτής της πολιτικής καταγωγής του, από το Παντείχιον. Το κατέστρωνε στα κείμενά του, στους θεοφιλικούς πίνακές του και το έκανε λειτουργία και προσευχή, όταν παρέμενε για μήνες στη Χάλκη, με τον τότε Μοσχονησίω και νυν Γέροντα Δέρκων Απόστολο. Όταν τον επισκεπτόταν στο κελί, μας περιποιούνταν με τα ποιήματα των χειρών του, από το περιβόλι του κελιού. Βασιλικοί και κατιφέδες, πλάι στις ντοματιές, στις κολοκυθιές, στις φασολιές, στις αγγουριές, στις μελιτζανιές.

Ο Ιερομόναχος Αναστάσιος (αριστερά) κατά την επίσκεψη του στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και τον Οικουμενικό Πατριάρχη (δεξιά).

Με εφελτήριο τη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, ξεκινούσε για να βάλει έμπρακτα την μετάνοιά του, στις πατρογονικές του ρίζες, που έδεναν γερά την καρδιά του και την σφυροκοπούσαν, μέσα από το πολιτιστικό μυστήριο της Κωνσταντινούπολης, που οικοδομήθηκε στο χθες και στο προχθές, για να μοσχοβολάει και να εξακτινώνεται στο σήμερα και στο αύριο. Οι διαρκείς περιηγήσεις του, τα προσκυνήματά του στα σεβάσματα, στα περί και για την Αγία Σοφιά όσια και ιερά, γέμιζαν την ψυχή του με σκοπό και με νόημα, από το φιλοκαλικό κάλλος και έλεος των Πατριαρχών Ισιδώρου Α΄ (+ 1350), Καλλίστου Α΄ (+1364) και Φιλοθέου Α΄ του Κόκκινου (+ 1379). Η ησυχαστική των παράδοση στη Μεγάλη Εκκλησία, κράτησε όρθιο το Ορθόδοξο γένος μας, μετά την κοσμοχαλασιά

της Άλωσης το 1453. Ο σλαβικός κόσμος κυοφόρησε τον πολιτισμό του από την Κωνσταντινουπολίτικη μήτρα.

Η καρδιά του ρωμιού παπα-Αναστάση, χτυπούσε για το Πατριαρχείο μας, στη ζωή του και στις λειτουργίες του. Στις Καρυές και στο Γομάτι.

«Επισκέφτηκε ο Πατριάρχης μας το κελί, μετά το Πρωτάτο», μου είπε. Η έκφρασή του, ανάλογη με το μεγαλείο του συμβάντος. Το πρόσωπο σε συστολή. Το βλέμμα κατεβασμένο. Στο τέλος της φράσης έριξε μία φευγαλέα ματιά δέους, χαράς και αγαλλίασης.

Ο Οικουμενικός μας Πατριάρχης Βαρθολομαίος, έγραψε το 2013, όταν επισκέφτηκε το κελί του, τον Άγιο Ιωάννη Πρόδρομο, «... το κελλίον σας είναι μία πνευματική όασις και ένα κέντρον παραγωγής πολιτισμού. Σας συγχαίρομεν Πατριαρχικώς και σας ασπαζόμεθα και ευλογούμεν πατρικώς.

3/16.Χ. 2013 Διάπυρος προς Θεόν ευχέτης

ο Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος».

Ο παπα- Αναστάσης δεν ήταν μόνο απροσποίητος, αλλά και ευφυέστατος. Είχε δώσει μία συνέντευξη, την αναζήτησα, αλλά δεν την βρήκα. Κι όποιος την έχει να την αναρτήσει. Το θέμα ήταν η απουσία των γυναικών από το Άγιον Όρος. Κεντρικό πρόσωπο η Παναγία μας. Μακράν της ακαδημαϊκής θεολογίας, έδωσε απαντήσεις και ερμηνείες με δυσέυρετο, βιωματικό, θεολογικό λόγο.

Ο παπα-Αναστάσης αναπαυόταν με αυτό που ήταν και με αυτό που είχε, ως άνωθεν δωρεάν. Δεν μεμψιμοίρησε, αλλά ούτε και καυχήθηκε για τα τόσα, εν Χριστώ, σπουδαία έργα του ή, για την στερεή εκκλησιαστική του συνείδηση. Με ησυχαστική και φιλοκαλική βιωτή -όπως ο εν Χριστώ μοναχός, κληρικός, λαϊκός οικογενειάρχης- τελούσε τον άνωθεν διατεταγμένο κανόνα του. Ο παπα-Αναστάσης «ταπεινός οικήτωρ» του Αγίου Όρους, όπως έγραψε, έπραξε το, εν τη Εκκλησία, χρέος του.

<https://bit.ly/3CH1qZF>